

MEHMET ANIL

**BİR
PERİŞANLIK
HALİ**

MEHMET ANIL
Bir Perişanlık Hali

© 2013, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Aralık 2013, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Act creative

Kapak resmi: © iStockphoto.com

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş

Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-1905-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

MEHMET ANIL
Bir Perişanlık Hali

ROMAN

Mehmet Anıl'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Geri Gelmemek Üzere, 2003

Bitik, 2005

Pembe Otobüs, 2007

Forbes Cinayetleri, 2009

Edep Ya Hü, 2012

MEHMET ANIL, 1962 yılında İzmir'de doğdu. İstanbul Özel Saint-Joseph Fransız Lisesi'nde okudu. Ege Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'nden mezun oldu. AIESEC bursuyla İtalya'da Credito Italiano'da bankacılık üzerine staj yaptıktan sonra Türkiye'ye döndü. 1989 yılında kendi şirketini kurdu. 2001 yılından bu yana yalnızca edebiyatla ilgileniyor. *Pembe Otobüs* romanıyla 2008 Yunus Nadi Roman Ödülü'nü kazanan Mehmet Anıl, yaşamını İzmir'de sürdürüyor.

Annem,
H. Meral Anil'a sevgiyle

Bu kitabın yazımındaki katkılarından dolayı;
Psikolog Yelda D. Anıl'a,
Operatör Doktor Egemen Tüzün'e,
Avukat Murat Moralı'ya,
ve
sessiz desteğini benden esirgemeyen Paşa Kedi'ye
sonsuz teşekkürlerimi sunarım.

Roman kahramanıyla isim benzerlikleri tamamen tesadüften
ibarettir.

“Yaşadım diyebilmen için.”

NÂZİM HİKMET RAN

1

“Kadın olmanızın, verdiğiniz kararda etkisi bulunmadığını söylemişsiniz, hâlâ aynı görüşte misiniz?”

“Fikrimi değiştirmek için bir neden görmüyorum.”

“Bir kez daha düşünün isterseniz.”

“Etkisi olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?”

“Yalnızca bir kez daha düşünmenizi istiyorum.”

“Kadın olmamın elbette bazı düşüncelerim üzerinde etkisi olmuştur. Fakat bu konuda kesinlikle adil davrandığıma inanıyorum.”

2

Harun, ilk namazını bitirir bitirmez içinde bir ferahlık hissedip sevindi. Bu, bir vakit namazı değildi. Kurtuluş düşüncesi aklına düşer düşmez sabırsızca kibleyi aramış, elinin altındaki eşofman üstünü yere serip öylesine duruvermişti. Namazını olabildiğince huşu içinde kıldı, rükû ve secdeleri usulünce yaptı, selamlarını edeplice verip toparlanırken kendini yepyeni biri gibi görmesinde artık bir engel kalmamıştı. Teorik olarak ikinci namazına az bir süre kaldığına göre, buna son anda yetiştirilmiş öğlen namazı da denebilirdi. Harun –benimle aynı şeyi düşünmüş olmalı ki– ikindiye kılmak üzere niyet edip ellerini bağladığı sırada, aceleden aptes almadığını hatırlayıp canı sıkıldı.

Ranzaların arasından koşar adım tuvalete doğru seğirtirken bir yandan plastik terliklerinin gürültü çıkarmamasına gayret ediyor, bir yandan da kıldığı namazın boşa gidip gitmediğini kestirmeye çalışıyordu. Basit çözümü bizler gibi o da hemen buluverdi. Nafile öğlen namazının kazasıyla, ikindiye peş peşe kılıp dertten kurtuldu. Üst üste üç vakit kılmış olmak, yüreğindeki ferahlık duygusunu daha da genişletmiş, yüzüne uzun zamandır görülmeyen huzurlu bir ifade yerleşmişti. Kim bilir hangi hülyalara dalıp pinekleyen koğuş arkadaşlarının bu kadarlık değişikliği fark etmeleri elbette olanaksızdı ama ben, Harun'un gözlerinde bir an yanıp sönen ışığı gördüğüme yemin edebilirim.

O serin akşamüzeri Harun'un yüreğini aydınlatan ferahlık duygusu ne yazık ki uzun sürmedi, havanın kararmasıyla birlikte söndü gitti. O yıl, hatırlarsınız, kış erken bastır-mış, günler de sanki vaktinden önce kısalmaya başlamıştı. Gökyüzü gri bulutlarla kaplanmış, avlunun yüksek duvarla-rının üzerinden tepesi görülen akça ağacın cılız dalları şimdi-den yapraksız kalmıştı. Ama Harun iyimser olmak mecburi-yetindeydi. Kötümserliğin pençesine düşerse bütün gücünü yitireceğinden korkuyordu. Umut ve umutsuzluk arasında hızla gidip geldiği o hassas dakikalarda Harun'un şöyle dü-şündüğünü zannediyorum, zira durup durup içinden aynı sözcüğü tekrarlıyordu: "Yetmeyecek!.."

Yani, evet, bana kalırsa da yetmeyecek. Nasıl yetsin? Ha-run'un gayet haklı olarak endişelendiği üzere pişmanlıkla kılınmış kaç rekât namaz Cenabı Allah'ın mağfiretini kazan-dırabilirdi ki? Namazın farz olduğu düşünülürse, bırakın se-vabı, öldüğü gün yüzlerce vakit eksigi kalacaktı. Kafasında kabaca bir hesap çıkardığındaysa büsbütün paniklemişti: Yir-mi sekizini bitirip yirmi dokuzundan gün almıştı. On iki ya-şında akıl balığ olduğuna göre, on sekiz yıldır namaz kılmış olması gerekirdi. Bundan, Kuran kursuna devam ettiği sırada yüreği Allah korkusuyla dolu bir mümin olarak geçirdiği iki yılı çıkarınca geriye on altı yıl kalıyordu; eyvah ki eyvah!.. 16'yı, 365'le çarpıp 5840'ı, onu da 5'le çarpıp 29200'ü bul-du. Bu, borçlu olduğu namaz sayısıydı. Yalnızca farzlarını ka-za etse dahi günde 17, sünnetleriyle birlikte 37 rekât yapar-dı ki kıl kıl yetişmez. Harun, her vakit namazının sonuna kazasını eklediğini varsaydı ve borcun ancak 16 yılda ödene-bileceğini gördü.

Alelacele o güne kadar kazandığı sevapları hatırlamaya çalıştı. Aksi gibi aklına hep günahlar geliyordu. Çektiği kop-yaları, kıvırdığı yalanları, babasının cebinden yürüttüğü ku-ruşları bir bir hatırladı da, doğru dürüst tek bir sevap bile sayamadı. Yüreği öylesine zalim bir telaşla atıyordu ki, mümkün olsa alınını secdeden hiç kaldırmayıp borcunu tez

elden, oh, bitirmek isterdi. Ama daha sırada tutmadığı oruçlar, vermediği zekâtlar ve yerine getirmedığı koskoca bir hac farızası vardı. Dahası kazalar kılınsa dahi, tehir günahı ortadan kalkmıyordu. Üstelik bu hesaplama sıradan bir insan için geçerliken, bildiğiniz gibi Harun bir günahkârdı. Yani kendini öyle kabul ediyordu. Cezaevine girdiği ilk günlerdeki seyrek iyimserlik anlarının tersine, içindeki uğursuz ses, ona günahkâr olduğunu fısıldamaktan hiç geri durmamıştı. Eh, bu denli ısrarcı olduğuna göre, herhalde doğruydur. Dolayısıyla masum bir insandan fazlasını yapmalıydı ki emri hak vaki olup hesaba çekildiğinde, sevap hanesinde yüzünü ağartacak üç-beş kalem salih amel bulunabilirdi. İşte Harun Gülmez'in gönlündeki serin ferahlık duygusunu, yakıcı bir çaresizliğe çeviren, bu basit matematik hesaplarıdır.

Harun, bir çare buluncaya kadar çifter çifter kıldığı namazlara devam edecektir. Ne var ki ilk adımlarını attığı kurtuluş yürüyüşünden haberdar olmayan koşuş arkadaşlarının tavırlarında doğal olarak bir değişiklik beklenemezdi. Kendileri şimdi tam tersini söyleyip onun yüce ülküsünü desteklemek için nasıl birbirleriyle yarıştıklarını iddia edeceklerdir; ama ben size doğrusunu anlatabilirim. Harun'un, ezilmesi gereken pis bir hamamböceğinden fazla kıymeti yoktu. Cinsel tacizden hapse düşmüş her mahkûmun başına gelenler, Harun'un da başına fazlasıyla gelmişti. Çünkü Harun, mizacı itibarıyla hayatın güçlüklerine kolay göğüs gerebilen bir insan değildi. İnsanlarla iyi geçinmek için fedakârlık etmekten başka yol bilmez, daha doğrusu elinden başka türlü gelmezdi. Sözü uzatmamak için nahif bir kişiliğe sahip olduğunu söylemekle yetineyim. Namus cinayeti gibi göğüs kabartıcı bir suçtan içeri girmiş olsaydı bile, koşuşun ayak işlerini yapmaktan kurtulamayacağını söylemek yanlış bir ifade sayılamayacaktır.

Size ileride açıklayacağım üzere, Harun, kafasında birtakım kurtuluş planları geliştirmekteydi. Hem durmadan kıldığı namazlar hem de bu yeni düşüncelerin heyecanı ile ken-

dinden geçmiş, güveni yerine gelmiş; bu da başta koğuş ağası olmak üzere, koğuşun ileri gelenlerinin tepkisine yol açmıştı. İster istemez işlerini aksatıyor, örneğin ekâbir takımından birisi şekerli kahvesini istediğinde giderek uzamaya başlayan namazların bitmesini beklemek zorunda kalıyor, haliyle sınırlanıyor. Diğer mahkûmları öfkeliendiren yalnızca hizmetin yavaşlaması değildi. Aslına bakılırsa işlerin öyle aksadığı falan da yoktu. Harun fazladan kıldığı –artık ikişer ikişer, üçer üçer kılmaya başlamıştı– namazlarda yitirdiği zamanı uykusundan fedakârlık ederek pekâlâ kapatıyordu. Gene de kızıyorlardı ona. Bu sapık deyyus, bu ırz düşmanı pezevengi yüce dinimizle yan yana getiremiyor, seyirci kaldıkları için ahrette sorumlu tutulacaklarından endişe ediyorlardı. İçlerinde Allah korkusu olmasa, kolundan tutup seccadeden kaldırmaya kadar vardırırlardı orospunun evladını. Kaç hafta sürdüğünü benim de hatırlayamadığım bu zaman zarfında Harun Gülmez, hiç olmadığı kadar küfür ve dayak yemiştir.

Namazların sayısı arttıkça, ortaya bir de odaklanamama sorunu çıkmıştı şimdi. Dikkatini vererek okuyamadığı, koğuşta asla eksik olmayan bir ses ya da konuşmanın tetiklediği zincirleme çağrışımın peşinde Allah bilir hangi düşüncelere kapılarak aynı duayı dönüp dönüp baştan alıyor, sonuçta rekâtların süresi uzadıkça uzuyordu. İsteddiği gibi olmazsa, o namaz sayılmayacakmış gibi geliyordu ona. Öyle ki henüz Sübhaneke’de dakikalarca takıldığı oluyordu. Aynı koğuşta namaz kılan iki mahkûmun sakın sakın eğilip kalkmasını gıptayla izlerken, üzerinde düşündükçe işinin daha da zorlaştığını üzülerken fark ediyordu. Bir çare olarak düşüncelere yakalanmadan hızlı hızlı kılmayı denediyse de, bu kez mızımız bir özensizlik kuşkusu yakasını bırakmamıştı. Sonuçta bu iş bir angarya değil, ciddiyetle yerine getirilmesi gereken ulvi bir görevdi. Ama olmuyordu işte!.. Ben, Harun Gülmez’in başına gelenlerde bu namaz meselesinin çok belirleyici olduğuna inanıyorum. Tabii, tek nedeni budur, diyemeyiz ama Harun son güne kadar tam istediği gibi dört başı mamur bir namaz kılmayı başaramamıştı.

Harun Gülmez'in talihsizliği, benzer suçlardan yatanların koğuşunda o gün yer bulunamaması yüzünden, bilerek ya da yanlışlıkla, ama daha çok sahipsizlikten, geçici olarak ağır ceza hükümlülerinin yattığı koğuşa konulmasıyla başladı. Bileseydi, akıl etseydi, avukatı dilekçe verseydi koğuş değiştirebilirdi, ama demek böyle olacağı varmış. Cezaevine ilk girişini size o gün orada bulunan mahkûmlar kadar iyi anlatabilirim. Kapının gıcırdayarak açıldığı o serin son yaz akşamını bütün ayrıntılarıyla gözümün önüne getirebiliyorum. Üniforması üzerine bol gelen infaz memuru Harun'u kolundan tutup içeri sokar gibi değil de, dışarı atar gibi savuruvermiş, ardından olacakları görmeye dayanamayacakmış gibi çarçabuk kapatmıştı sürgülü demir kapıyı. Ağır ceza mahkûmlarının tutuldukları koğuşa yeni biri getirildiğinde enikonu aynı şey olur. İlk bakışta sessiz bir kayıtsızlık göze çarpar. Hiç kimse geleni fark etmemiş gibi. Oysa sessizlik tam tersini söylemektedir. Mahkûmlar doğrudan bakmasalar bile, biliniz ki bütün dikkatler yeni gelenin üzerindedir. Eşikte bekleyen mahkûm onlar için aylardır durağan akan suda titreşen bir çarpıntıdır. Sinemaya gelen yeni bir film, hafta sonu oynanacak önemli bir maç, sınıfa yıl ortasında katılan yeni bir öğrenci gibi onları uzun mahpusluk hayatının sıkıntılarından az da olsa uzaklaştırmaya yarayan bir meşgaledir. O yüzden ağırdan alıp tadını çıkarmak isterler. Gelen az buçuk tecrübeliyse, tedirgin bakışlarla koğuş ağasının nerede olduğunu kestirmeye çalışır. Racon bilen kulağı kesikler için bu daha kolaydır, çünkü ağanın çevresinde sadece hapis yatmış olanların anlayabildiğı görünmez bir hâle bulunur.

Oysa Harun ne yapacağını bilmez halde kalakalmıştır kapı önünde. Gözaltına alındığından bu yana talimatla hareket etmeye alıştığından, bir yenisini beklemekte haklıdır. Olduğı yerde yarım saatten fazla dinecek, neden sonra sert bir el işaretiyle içeri buyur edilecektir. Koğuş ağasına önceden haber uçurulmuş muydu bilmiyorum. "Allah kurtarsın," demeyi bile çok görüp ağzını burnunu kırdıklarına bakılırsa Harun'un hangi suçtan hüküm giydiğı koğuşa ulaş-

mış olmalı. Acele etmeden, günlük işlerini yaparcasına sakince dövüp duvarın dibine usulca bıraktılar. Ranzaya yatmasına izin verdiklerinde dayağın üzerinden iki 24 saat geçmişti. Harun için çile dolu günler başlamıştır artık.

Envai çeşit tıynetsizin yuvalandığı koğuştta her fırsatta elleriyle boğaz keser işareti yapıp işin bitti demeye getiriyorlardı, ama Harun'u öldürmeye niyetlendiklerini söylemek için ortada bir neden bulunmuyor. Dizlerinin çözülüp yere yığılmasına bakarak eğleniyorlardı yalnızca. Ne var ki bu tehditler zaten diken üstünde duran Harun'un üzerinde yeterli tesiri yapmış, her ânını korku içinde geçirmesine neden olmuştu. Ölüm korkusu böylece yüreğine yerleştiğinden, ecelin uzakta olmadığı gibi sarsılmaz bir vehme kapılmıştı. Bu kadarını anlatmaya gerçekten gerek var mıdır bilmiyorum ama zavallıya dile gelmez başka fenalıklar da yaptı bu namussuzlar... Anlamışsınızdır... Cezalandırdıklarını iddia ediyorlardı ama ben buna kısaca fırsattan istifade deyip konuyu kapatayım. Aynı ahıksızlar, çok sonraları Harun'un elini öpmek için utanmadan sıraya dizileceklerdir.

Harun'u pençesine alan ölüm korkusunun bir nedeni uydurma tehdit ise esas nedeni önünde ibadet etmek için yeterli vakit kalmadığı endişesiydi. Hesap ortadayken, yeteri kadar yaşayacak mıydı? Vakitsiz ölüm de Allah'ın takdiridir deyip rahatlamak pekâlâ mümkünse de, bir günahkâr için işler o kadar kolay olmasa gerek. Cenabı Allah'ın engin merhametinden hangimizin yararlanacağını kim bilebilir? Harun gevşemeyi göze alamazdı.

Esaret halinde insanın eli kolu bağılı kalıyor. Yapmak istediğı hiçbir şeyi layıkıyla yapamıyor. Harun işe önce bu gerçeğı kabullenmekle başladı. O halde ağlaşmayı kesip aklını başına devşirmeli, iyisi mi kalan kısıtlı ömründe neler yapabileceğine bir an önce karar vermeliydi... Namaza başlamak, işte bu kararların yalnızca ilkiydi. Gene de bunun için üç aya yakın bir süre geçmesi gerekecekti; çünkü Harun'un işten başını kaldıracak vakti yoktu.

3

“Peki, baştan alalım. Bunca sene sonra aynı dava üzerine düşünmeye karar vermenizin sebebi neydi? Biliyoruz ki emekli oluşunuzun üzerinden 12 yıl geçtikten sonra evinizdeki çalışma odanızda saatler harcıyordunuz. Neden?”

“Yalnızca bu dava üzerinde çalışmadım. Emeklilik hayatım boyunca geçmişteki pek çok dosyayı uzun uzun incelediğim olmuştur.”

“Ama bu dosya başka. Adeta davayı sil baştan görürcesine ciddiyetle çalışmışsınız.”

“Özel bir nedeni yok. Eşimi yeni kaybetmiştim ve beni oyalayacak bir meşgaleye ihtiyacım vardı.”

“Haklısınız... Pekâlâ, dosyanın önünüze ilk geldiği güne dönelim öyleyse. Dosyada sıradan bir taciz olayının dışında ilginizi çeken bir husus var mıydı?”

“Hayır. Zaten mahkemenin hiçbir aşamasında, alışıldık cinsel istismar tanımının dışına çıkan bir durumla karşılaşmadık.”

“Gene de emeklilik meşgalesi olarak bu davayı seçtiniz.”

“Daha önce de söyledim. Özel bir nedeni yok.”

“Devam edin lütfen.”

“Soruşturma, mağdur çocuğun annesinin gece yarısından sonra karakola gidip şikâyetçi olmasıyla başlamış. Olay cuma akşamı meydana geldiği için dosya nöbetçi mahkemeye sevk edilmiş. Zanlı Harun Gülmez’i (...) adresinde ika-

met ettiği evinden alıp semt karakoluna, oradan da nöbetçi cumhuriyet savcısının karşısına çıkarmışlar. Zanlı, avukatı olmadığı için yalnız ifade veriyor. Çocuğu ve annesini tanıdığını, gece onların evinde bulunduğunu kabul ederken suçlamayı kesin bir dille reddediyor. O geceyi tabii nezarete geçirmiş. Ertesi gün, çıkarıldığı mahkemede kendisine barodan bir avukat gönderiliyor. Bu arada savcı ya da polisin telkiniyle olsa gerek anne Z.A. çocuğu özel bir kliniğe götürüp psikolojisinin bozulduğuna dair bir rapor alıyor. Kâbus görme, altını ıslatma, tedirginlik hali vb... Aslında böyle bir raporun hukuki geçerliliği bulunmaz. Psikolojik muayenenin kamuya ait bir sağlık kuruluşunda yapılması gerekir, bir mağdur üzerinde kalıcı etki bırakıp bırakmadığının tespiti için en az 6 aylık bir sürenin beklenmesi gerekir, iki. Avukatın yaptığı kuru itiraz dikkate alınmıyor ve zanlı tutuklu yargılanmak üzere (...) Kapalı Cezaevi'ne gönderiliyor. Ardından dosya, görülmek üzere başkanlığını yaptığım (...) numaralı Ağır Ceza Mahkemesi'ne sevk edilmiş."

"Siz dosyayı ilk kez ne zaman okudunuz?"

"Duruşmadan bir gün önce."

"Yeterince inceleyecek zamanınız oldu mu?"

"Dosya yeni açılmış, size anlattıklarımın dışında bir şey yok zaten. Savcı davayı Türk Ceza Kanunu'nun çocukların cinsel istismarını cezalandıran 103/2, 3 ve 6. maddelerine dayandırarak açmış. 103/2 vücuda bir organ ya da cisim sokulması halinde 8 yıldan 15 yıla kadar hapis cezasını öngörür. Üçüncü fıkraya göreyse, bu fiilin bakma, koruma ve gözetim yükümlülüğü bulunan kişilerce ya da hizmet ilişkisinin sağladığı nüfuzun kötüye kullanılması halinde ceza yarı oranda artırılır. Altıncı fıkra ise mağdurun beden veya ruh sağlığının bozulması halinde 15 yıldan az olmamak kaydıyla hapis cezasını gerektirir. Gördüğünüz gibi savcının iddianamesi oldukça ağırdı. İlk celsede kimlik tespiti ve nöbetçi mahkemenin verdiği tutukluluk halinin devamı yönünde oy kullanmaktan başka bir şey yapmadık."

"Öncelikle şunu hatırlatmama izin verin. Biz burada bir

kusur ya da suçlu peşinde değiliz. Beraberce konuşarak saf hakikati arıyoruz hepsi o. Anlaşıldı değil mi?.. Tutukluluğun devamı elbette doğru karar. Devam edin lütfen.”

“İddianamede, zanlı Harun Gülmez’in dört yaşındaki B. Ş.nin anüs ve vajinasına parmağını soktuğu, bu fiili birden fazla tekrarladığı iddia ediliyor. Annesi, kızın durumu anlatması üzerine karakola gidip şikâyetçi oluyor. Anne Z.A. 36 yaşında, dul, bir lojistik şirketinde bölge müdürü olarak çalışıyor. Üç yıl önce kocasından boşandığından bu yana kızıyla birlikte ikamet ediyor. Küçük kızın pedagog gözetiminde alınan ilk ifadesinde, annesinin söylediklerinin çocuksu deyimlerle tekrarından başka bir şey yok. Ortada bir tecavüz suçlaması bulunmadığından, nöbetçi mahkeme gibi biz de kızlık muayenesi yaptırmaya o gün için gerek duymadık. Doğru, konunun aydınlanması için muayene faydalı olabilirdi. Ama ben küçük yaştaki kızlarda zorunlu olmadıkça bu uygulamadan hep kaçınmışımdır. Muayene sonucu, kızlık zararının bozulmadığının saptanması, savunmanın işini elbette kolaylaştırırdı. Nedense zanlı avukatı da bunu talep etmedi. Bununla birlikte muayene haklarını saklı tuttuklarını beyan etmekle, sonuçtan çekinmediklerini ve ileride bir uzlaşma malzemesi olarak ellerinde bulundurmak istediklerini belli etmişti. Anne bir sonraki celseden hemen önce ifadesini düzelterek parmağın vajinaya tam olarak girmemiş olabileceğini, gene de cinsel anlam taşıyan bir biçimde içe doğru bastırıldığını iddia edince bu gereklilik ortadan kalktı. Anüs konusundaki ifadesinde bir değişiklik yapmadığı için 103/2 suçlaması devam etmiş oldu.”

“Mahkeme heyetinin diğer iki üyesinin bu davadaki tutumları nasıldı? Sizinle aynı görüşü paylaşıyorlar mıydı? Ya da şöyle sorayım, bu davaya özel bir önem verdiğinizi fark etmişler miydi?”

“Tekrar ediyorum, bu davanın mesleki olarak diğerlerinden hiçbir farkı yoktu.”

“Yeri gelmişken bu konuya bir açıklık getirelim. Yargılamanın taraflı yapıp yapılmadığından bağımsız olarak, bu

davanın sizin açınızdan bir özelliği bulunduğunu düşünüyorum hanımefendi. Bu konudaki görüşümün kesin olduğunu bilerek devam ediniz lütfen.”

“İlk duruşma sonunda mağdur B.Ş. için ruh sağlığının tespiti amacıyla altı ay sonraya muayene tarihi verilmesi talebiyle Adli Tıp Müdürlüğü’ne yazı yazılmasına karar verip celseyi kapattık. Rapor gelinceye kadar davanın seyrinde bir hareketlilik beklemiyorduk. Çocuk kalıcı olarak etkilenmişse suç nitelikli istismara girecek, tersi olursa basit istismar şartları geçerli olacak. Bu yalnızca 103/6 maddesi için geçerli. Diğer suçlamalar ayrıca değerlendirilecek. Fakat bu arada, duruşma tarihinden iki ya da üç hafta sonra sanık avukatı tuhaf bir talepte bulundu. ”

“Harun Gülmez’in vekili, hâlâ baronun görevlendirdiği avukat mıdır?”

“Hayır. Nöbetçi mahkemedeki duruşmadan sonra Harun Gülmez’in babası yeni bir avukatla anlaşıp vekâletname çıkarttırmış. Avukat mahkemeye, müvekkilinin pedofil yani sübyancı olup olmadığının tespiti için Adli Tıp Kurumu’na sevkini talep eden bir dilekçe sundu.”

“Çok ilginç.”

“Meslek hayatımda benzer bir taleple hiç karşılaşmamıştım. Akli başında hiç kimse, adının sübyancılık kelimesiyle yan yana anılmasını istemez.”

“Bunu neden yapmış olabilirler?”

“Bilemiyorum, savunma açısından fazla anlam taşımıyor. Sanık pedofil değilse mahkemenin bakış açısı yumuşar diye düşünmüş olabilirler. Heyetin diğer iki üyesinin çekinceleri vardı. Sanığın pedofil olup olmaması, isnat edilen suçtan bağımsız bir konu. Bir kişi pedofil olmadan da pekâlâ tacizde bulunabilir. Onlar, bu muamelenin davayı gereksiz yük altına sokup uzatacağından endişeleniyorlardı. Ne var ki ben bu talebe, savunma hakkı çerçevesinde bakıyordum. Olası bir ‘sağlam’ raporunun sanığın durumunu az da olsa kolaylaştırması yadsınamaz.”

“Evet, evet, sonuçta Harun Gülmez, pedofil olup olma-

dığının tespiti için Adli Tıp Kurumu 6. Gözlem İhtisas Dairesi, Psikolojik Tetkikler Şubesi'ne sevk edildi. Benim öğrenmek istediğim şey başka. Diğer üyelerin muhalefetine karşın bu talepte neden ısrarcı oldunuz? Üstelik Harun Gülmez'in haftada üç kez Adli Tıp Müdürlüğü'ne götürülmesi pratik sakıncalar barındırırken. Buna rağmen zanlıyı sevk ettiniz. Pedofili muayenesinin ne kadar süreceği hakkında önceden bir fikriniz var mıydı?”

“Hayır ama yazıda sonucun en kısa sürede bildirilmesi, aksi takdirde yetkililer hakkında soruşturma açmak mecburiyeti bulunduğunu belirttik.”

“Soru işareti kalmasın diye soruyorum. Tarafsız görünmek, kimi zaman taraf görünmeyi örtmek maksadıyla kullanılır.. Acaba siz de..”

“Hayır efendim, daha önce suçlu olduğuna kesin olarak inandığım sanıkların davalarında bile hakkaniyet ve adil yargılama prensiplerinden ödün vermedim. Bu ithamı kesinlikle reddederim.”

“İtham değil bir soruydu hanımefendi, tamam, geçelim.”

“Biraz dinlenebilir miyim?”

Bütün yazı rüzgârdan uçuşan tül perdeler, saten çarşaflar ve kuştüyü yastıklar arasında geçirdiler. Buse'nin uyumasını zar zor bekliyorlar, yatmasıyla birlikte aceleleri varmış ya da bir yerden emir almışçasına soyunup kendilerini birbirlerinin kollarına atıyorlardı. Bazen kavga eder gibi, bazen uzlaşıp barışır gibi, çığılık çığılığa ya da asude bir gecenin ritmine uyarak sakin, kimi zaman kan ter içinde ama her defasında büyük bir istek ve heyecanla sevişiyorlardı.

Bir erkek, sevgilisinin dört yaşındaki kızına cinsel taciz suçlamasıyla kendini bir anda cezaevinde bulursa ne olur? Üstelik bu erkek kendi halinde saf bir Anadolu delikanlısıyken, sevgilisi kentli ve alımlı bir kadınsa? Suçlu mu, suçsuz mu? Adi bir pedofili olayı mı, talihsiz bir yanlış anlama mı? Mehmet Anıl, tam da bu noktada başlatıyor romanını:

Biz, Harun'u cezaevine düşmesiyle tanımaya başladık. Bu bir perişanlık halidir.

Yargılanma sürecine Harun'un akıl tutulması eşlik eder; başlangıçta sınırda kişilik bozukluğu olarak teşhis edilen rahatsızlığı, geri dönüşü olanaksız boyutlara uzanır. Harun, son umut olarak sığındığı dinde kurtuluşu bulabilecek midir?

Bir Perişanlık Hali, bir taraftan Harun'un dramının öykülediği, diğer taraftansa yargılama sürecinin sorgulandığı çift katmanlı bir anlatı düzlemi üzerinde kurgulanmış, son satıra kadar okurun merak duygusunu ayakta tutan ve bunların ötesinde; sevgi(sizlik), delilik, adalet kavramlarını sorgulatırken aynı zamanda eğlendiren bir roman.

ISBN 978-975-07-1915-8

9 789750 719158